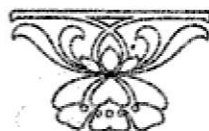

Palermu in ne morda kje pri razvaljenem Selinuntu; tudi iz Chiusija je sem prišla zbirka etrurijskih ostalin. — Mešanje različnih slogov je za strokovnjaka gotovo zelo zanimivo, snov sama pa daje predmet bolj za zgodovino umetnosti nego za estetsko presojo. Neizvežbanec pač vidi, kar vidi: zapazil bo pri hišah posebnost, da ima vsa ko okno balkon; na njem se razvija vse življenje, družbinsko in posetno. Ljudje se kar pogovarjajo z balkona na balkon, preko ulice, doklej pač sega glas. Arabsko-orientalski vpliv je čisto očiten tudi za neizkušenca; ne le pri cerkvi „S. Giovanni degli Eremiti“ z njenimi orientalskimi peterimi kupolami, ampak zlasti pri tržnicah, ki so vse (tudi lekarne) na ulico čisto odprte. Namesto oken, sten in vrat visi v celi širini le zavesa. Novejše stavbe so take kakor povsod, n. pr. „Teatro Massimo“, ki je največje italjsko gledališče (za 3200 oseb).

(Dalje prihodnjič.)

Pesmi o Smrti.

Vseh mrtvih dan.

Poglej, zdaj so že zadnje, zadnje rože,
ki nam žarijo v te jesenske dnove.
Zakaj jih trgaš in sadiš v grobove?

Kedó mrličev te po rožah vpraša?
Nihče od njih ne bode mislil nate.
Bero se rože za vesele svate,
se za mrliča bere črna maša!

Rožni grm.

Nocoj drevesa žalostno šumijo,
nocoj mrlič s sabo govorijo,
ki nikedár ne morejo umreti:
v življenje večno vekomaj prokleti.

Ko v mokrem grobu trupla jim trohniijo,
v drevesa, trave se izpremenijo.
In kakor prej živeli so na sveti,
tako zdaj znova morajo trpeti.

Al bode taka sodba tudi moja?
O Bog, saj jaz ne prosim te pokoja!
Al iz črepinje moje zakopane

naj zraste rožni grm na njenem vrti,
in kot zdaj trga blazne mi možgane,
naj me vesela trga še po smrti.

Mors victrix.

Že na spomlád spoznal sem tvoj obraz,
ko črešnjam cvetje trgala si z glave.
In spet sem videl te v poletni čas,
ko s točo rjula si čez žitne trave.

Zdaj je jesen, zdaj več ne greš od nas.
Ker boš trgatev z nami praznovala,

si že povsod postavila vešala
iz golih vej, štrlečih v beli mraz.

A. Gradnik.

Maggiolata.

V poljani sam vonj, samo cvetje, sam smeh,
a v duši je misel kot solza v očeh:
Zbudi se iz večnosti jutro v pomlad,
kot snega bo cvetja na grudih livad,
kot misel opojna škrjančev bo smeh
polnil sen poljan v onih tajnostnih dneh.
A v rosi, od trave blesteče zakrit,
poljanam v naročju ležal bo ubit,
kot sokol z zgubljenimi v letu močmi,
vojak s strmečimi v vesno očmi.

Vojeslav Molè.